

מה ההבדל בין יהודי להודי ?

איך מרוות תורות המזרח את הצימאון הרוחני של הנשמה ?
חלק גדול מהסדנאות הקרויות "רוחניות" הפועלות היום, ומקבוצות שונות שמנסות לתת מענה לצימאון הזה – פונות אל רובד הנפש והרוח שבתוכינו, ולא לרובד הנשמה. מדוע ?

שמעתי סיפור על ישראלי שחזר מהודו, וביקר שם אצל מרפא הודי שהיה מפורסם בקרב המטיילים שם, בהצלחותיו הרבות לפתור בעיות רפואיות. הוא מספר, שהגיע אליו עם כאבי בטן מהם סבל, וישב לחכות בתור בחדר ההמתנה שלו. הוא ראה תיירים וטיילים מארצות שונות, עם תרמיליהם על הגב, יוצאים מרוצים מהמרפאה, כשבדיהם כל מיני תרופות כמזור למיחושיהם.

כאשר הוא נכנס אל הרופא ההודי, בחן אותו הלה, מכף רגל עד ראש, ואמר לו "מצטער, אני לא יכול לעזור לך..."
הישראלי היה נדהם. – מדוע ? הוא שאל אותו. – הרי עזרת לתיירים אחרים בכל מיני בעיות לא קלות משלי, ומה אני בסך הכל מבקש, תרופה לכאבי הבטן שלי ?

והרופא הסביר לו : לפי שיטת הריפוי שלי, לכל בעיה פיזית יש שורש בנפש או ברוח. לכן, כאשר בא אלי מישהו עם כאב כלשהו, כדי לאבחן את סיבת הבעיה- אני מחבר את הנפש שלי לנפש שלו, ואת הרוח שלי לרוח שלו, ומוצא את השורש למחלה. אבל אתה, יהודי, ויש לך חלק מעל הרוח שלי- **אין אותו**, ואני לא יכול להתחבר אליו, לכן אני לא יכול למצוא את השורש לבעיה שלך...

זו הסיבה שיש קבוצות קבועות של ישראלים שנודדים מסדנא אחת לשנייה בחוסר מנוחה בולט, ולמרות שהם חווים בסדנאות האלו חוויות רגשיות מרגשות, התשובות והחוויות עדיין נשארות בתחום הנפש והרוח, ולא מרוות את הצימאון הנשמתי עד תומו.

רוב הסדנאות להתבוננות (מדיטציה), הרפיה, תיקשורים והתפתחות רוחנית שיש בארץ כיום הן תוצרת הודו, טיבט, יפן, אמריקה, וכד'.
ומהסיבה הזו, כפי שהסביר אותו רופא הודי חכם, הם לא יכולים לספק לנו את הרובד הנשמתי המסוים שאנו צמאים אליו, פשוט מפני שהם חסרים אותו.

לפי פנימיות התורה, לאומות העולם יש את העולם הבא שלהם, בו הם יקבלו שכר ועונג רוחני לפי מדרגת ההתפתחות שלהם, במידה וקיימו את **שבע מצוות בני נוח** שהן מצוות אנושיות כלליות: לא תרצח, לא תגנוב, איסור עבודת האלילים, לא תנאף, לא תאכל איבר מן החי, לא תקלל את שם ה', ולהקים מערכת משפט צודקת. שבע המצוות הללו הן עמודי התווך של החברה האנושית, המבדילים בין האדם לחיה. זהו המינימום שאדם נדרש לקיים, והמציאות מראה שגם את המינימום הזה לא קל להביא לידי ביטוי ממשי.

עם ישראל מורכב מקבוצת נשמות שנדרשת ליותר מהמינימום הזה. להרבה יותר. הם נדרשים למכסימום האנושי. הם נדרשים לפסגה של מוסריות, עבודה עצמית והתפתחות רוחנית. וזה תפקיד קשה מאוד. הרבה יותר קל להישאר למטה, או קצת באמצע, או הרבה באמצע. הכי קשה זה להגיע למעלה. לדבקות עם אור אינסוף, שהיא המטרה והתכלית של עבודת היהודי.

מי שרוצה, יכול להצטרף למסע. אבל זה כמו טיפוס הרים. הדרך לא קלה, והיא מסוכנת כי כשאתה נופל, את נופל ממקום מאוד גבוה. אבל כאשר אתה מגיע – **הגעת למקום הכי גבוה....**

מסביר רבי נחמן מברסלב (ליקוטי מוהר"ן תורה כ"ח) - שאומות העולם העתיקו לעצמן את התורה שבכתב, ולכן, נתן בורא עולם לעם הסגולה שלו את התורה שבעל פה, שאיננה ניתנת להעתקה, והיא עיקר ההבדל בין ישראל לעמים אחרים, שהם מקיימים בחייהם איכות מסוימת שעוברת בעל פה מדור לדור, ולא ניתנת לחיקוי סתמי.

יש מורים רבים מהמזרח ששלחו הביתה את הישראלים שבאו לחפש רוחניות אצלם. הם שאלו אותם - מה אתם מחפשים אצלנו? הרי המקור אצלכם?

... מספרים על ישראלי אחד שישב ולמד אצל מורה טיבטי במשך זמן ממושך, עד שאחותו התחתנה בישראל, הוא הגיע לביקור בארץ לכבוד החתונה. לפני שיצא, ביקש ממנו המורה הטיבטי להביא לו כשיחזור את ספר הזוהר באנגלית. וכך, מצא את עצמו התלמיד, משוטט במאה שערים, לבוש בטוגה כתומה, ומחפש לקנות לגורו הטיבטי ספר זוהר באנגלית. כאשר שאל למבוקשו בעברית רהוטה, והסביר למי הוא קונה את הספר הקדוש הזה, הוא פתאום תפס שהוא הולך להבא למורה שלו תרגום של חכמה עתיקה עברית, כדי שהוא, המורה ילמד ממנה אותו בטיבטית! היש פרדוקס גדול מזה?

אם תרבות המערב מציעה חיבור מאסיבי לעולם החומר - הרי שתרבות המזרח מציעה ניתוק טוטאלי מעולם החומר.

הפקיר יושב לו על הר גבוה, ולא לוקח אחריות על העולם. התכלית שלו היא להתנתק מכל מה שמחבר אותו לעולם. מגופו, מתאוותיו, מאישה וילדים, ממעורבות רגשית, מאחריות לכלל. במקרה הטוב - הוא מואיל ללמד אחרים איך יוכלו אף הם להתנתק ...

לעומת זאת - היהודי, תכלית פעולותיו היא **לחבר ולאזן** בין עולם החומר לעולם הרוח. הוא לוקח אחריות על עצמו ועל העולם, והוא מתחייב לעשות זאת במלוא הרצינות.

היהודי לוקח את החומר ומקדש אותו - הוא מעלה אותו ומתקן אותו. ועל פי רוב זוהי דרך חיים שכרוכה במאמצים רבים בתחום המחשבתי הרגשי הפיזי, וגם החברתי. זה קשה הרבה יותר מאשר להתנתק.

הסגולה של עם ישראל היא היכולת שניתנה לו לחבר לצוות את העולם הזה, התחתון, עם עולם הרוח העליון. מצווה - פרושה : צוותא. צוות בין התחתונים לעליונים. היא המפתח של תיקון החומר, וזיכוכו למעלה רוחנית יותר.

בליקוטי מוה"רן (תורה ט"ו) אומר רבי נחמן מברסלב - שאנחנו נקראים עם סגולה כמו סגולה שעושים עבור רפואה, ולפעמים אין ההיגיון או חוקי הטבע מחייבים כלל שיהיה ניתן להתרפא מהסגולה הזו, ובכל זאת **בדרך על טבעית** מתרפאים באמצעותה.

לעתיד לבוא - הוא מוסיף, במצב הגאולה כאשר תתגלה הדעת האלוקית בעולם כתוצאה מעבודתם הרוחנית של ישראל - **אז הכול ידעו את ה'** - אפילו אומות העולם כי אז תמלא הארץ דעה כמים לים מכסים. הגלות הנוכחית, וגלויות קודמות מהן סבלנו - הן למעשה מצב של חסרון דעת. כמו שאמר הנביא ישעיהו (פרק ה): "לכן גלה עמי מבלי דעת....."

מה שמושך בתרבויות הזרות, זוהי דווקא הדרך הנוחה והקלה בה הן מאפשרות להגיע לחוויות רוחניות. הן לא מחייבות את המאמין בעבודה קשה. להיפך, הן משחררות אותו, מרפות אותו. הדרך להגיע להארה היא קלה יחסית ורצופת חוויות. ישראל אחת שהגיע למדרגה גבוהה של הארה באחד מהמפורסמים שבמקדשי טיבט - הוא היה 10 שנים באימונים במקדשים הללו, עד כדי כך שעמדו להפוך אותו למורה רוחני. אבל הוא מספר שיום אחד צצה אצלו שאלה, שלא נתנה לו נימוח. הוא סיפר שהחיים בעולם הזה נראו לו כמו מנהרה חשוכה שמתחילה באור בקצה האחד, ומסתיימת באור בקצה השני.

התמונה הקלאסית של המודט היא שהוא יושב ברגליים משוכלות, ידיו על ברכיו, עיניו עצומות והוא יונק אור, וחזיונות מרבדים עליונים. מה הוא עושה כדי להרוויח את האור הזה?

הוא קצת צם, וחי בצניעות. אבל הוא לא עובד עבודת מידות דקדקנית, תוך כדי ניסיונות חיים חברתיים מפרכים על מנת לתקן את עצמו, את סביבתו ואת העולם על רובדי הדומם צומח וחי שבו.

המדיטציה – לא תמיד מועילה

חוקרים בדקו איך משפיעה על המוח המדיטציה שמשתמשת במנטרה החוזרת על עצמה. הם גילו תגליות מעניינות ומנוגדות לאלו של משווקיה החרוצים של המדיטציה.

הם גילו שהשימוש המונוטוני במנטרה למעשה מאט מאוד את פעילותו של המוח, ולמעשה מנטרל את פעילותו היצירתית והחשיבתית עד כדי כך שאדם יכול להגיע לאטימות ואדישות מוחלטת לסביבה.

המוח הוא איבר שפעיל 24 שעות ביממה. גם כשאנחנו ישנים המוח מספק לנו חוויות יצירתיות דרך החלום. ההפסקה המלאכותית של הפעילות היצירתית של המוח עלולה לגרום לנזקים למערכת הנוירולוגית, ולמערכת האישיות.

ההרפיה שיש במדיטציה יש לה יתרונות רבים, כי כל סוג הרפיה הוא נעים ומרפא בחיים של לחץ ומתח. אבל הפיכת המוח לפסיבי במטרה מוצהרת לבטל את האישיות ואת האגו במעין הכרח מלאכותי היא בהחלט בעייתית. גם במובן הפיזי, גם במובן הפסיכולוגי, וגם במובן הרוחני-מיסטי.

זאת, מאחר וכאשר האדם מרוקן את עצמו ממחשבות, משליטה כלשהי או מבחירה, והופך לכלי ריק – הכלי הזה פתוח לכל השפעה אנרגטית שתרצה להיכנס ולעבור דרכו. ויש השפעות אנרגטיות שליליות שנובעות מכוחות הטומאה שיקפצו על "המציאה" לינוק קצת אנרגיה של קדושה מנשמה יהודית שיושבת על גדות הגנגס ומרוקנת את עצמה לגמרי, תוך חשיפה מסוכנת לסוגים שונים של רוחות חסרות גוף, שמחפשות להן מאחז גשמי בעולם הפיזי.

גם אם נניח לרגע שאותם מודטים מצליחים להגיע לשלווה, ולחזיונות מאירים עדיין עלינו לזכור - שאנחנו יכולים למלא את הרובד הרגשי שלנו בהנאות, ובחוויות של יופי והנאה, אבל עד שלא נגענו הנקודה הפנימית של הנשמה- נמשיך להרגיש חסרים.